

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne starte med at takke udenrigsministeren for redegørelsen, som jeg synes i modsætning til næsten hele debatten i øvrigt virkelig giver, hvad dette folketing har brug for at vide af det, der er til at få at vide i øjeblikket, og jeg er da sikker på, at hr. Knud Østergaard vil være glad for til brug for sit udvalg at have denne klare opstilling over, hvor problemerne ligger gemt i alt dette.

Vi har jo tidligere været inde på dette med tågesløret, som man nu igen fra flere sider har forsøgt det. Man forsøger altså at fremstille det, som om dette høje ting skal tage stilling til, om denne forskningshistorie skal fortsætte i USA eller ikke skal fortsætte i USA, som om vi ved at beslutte noget her kunne ændre en tøddel ved, om USA gør det ene eller det andet. Det er at holde denne forsamling – nej, det er det ikke, for der er ingen, der tror det her – men det er at holde offentligheden for nar at lægge sådan noget frem, men all right, det er uklarhed i det danske sprog. Det ene øjeblik siger man: »Du vil vel ikke bestride, at det skal drøftes?« Nej, det vil man ikke. »Du vil vel ikke bestride, det kommer til forhandling?« Nej, det vil man ikke. Og så slutter man, at det skal godkendes. Det er noget helt andet, end at det kommer til drøftelse, og at det skal forhandles.

Og så udtrykket »stjernekrig«. Det er smart fundet på. Det hedder ikke noget med stjernekrigsprogram, det hedder stjernekrigsforsvarsprogram, og det er noget ganske andet end at ligge og bekæmpe hinanden oppe i rummet. For det er rigtigt, det er jo den science fiction, som der har været masser af film om, men det er jo noget ganske andet end det, det her drejer sig om, det fremgår også klart af udenrigsministerens redegørelse, men det var smart, hvis man kunne få folk til at sige: uha, skal vi nu også til at ligge og slås oppe i rummet? Jeg kan godt forstå, de fleste bliver luftsyge bare ved tanken!

Jeg kan sige helt i overensstemmelse med, hvad mit partis gruppeformand sagde, at denne debat som så mange andre har det hovedsigte at mistænkeliggøre, hvad USA foretager sig på snart sagt alle områder. Men alligevel, at det skal komme dertil, at man mistænkeliggør USA, fordi USA tager sine

allierede i NATO med til forhandling! Jeg forstod på hr. Albrechtsen, at vi ikke skulle misbillige, at Sovjet ikke tog Danmark med i forhandlingen om sin forskning; sådan må jeg vist forstå det. Det agter jeg heller ikke på nogen måde at bebrejde Sovjet, jeg har heller ikke forbindelser til at kunne gøre det, men det skal altså nu også bebrejdes USA, at man tager sine allierede i Europa med til forhandling om dette. Så er det altså tydeligt, at hr. Nør Christensen havde ret i, at der bare skal siges noget skidt om USA i næsten enhver forbindelse, i næsten enhver udenrigspolitisk forbindelse.

Nej, ikke bare for mig, men også for, skal vi sige uhildede iagttagere – jeg prøver ikke på at være uhildet, jeg står klart på USAs side, det lægger jeg ikke skjul på – må det da være tydeligt, at Sovjet i en lang række år var førende på næsten alle områder, førende og initiativtagende og truende; det skete år efter år. Men så skete der noget i USA, og minsandten, om ikke det var en stakkels afdanket skuespiller, der var årsag til, at det skete, en stakkels afdanket skuespiller, som oven i købet har millioner og millioner af vælgere bag sig, og det er der i hvert fald aldrig nogen sovjetrussisk præsident der har haft endnu. Han havde haft 3 eller 4 eller noget i den retning bag sig og slet ingen foran sig. Alt dette har præsident Reagan virkelig været med til, han har ændret magtforholdene, og jeg vil da gerne sige, at jeg føler dyb taknemlighed for, at det er sket.

Det er ved USAs energiske indsats, ja, det er på den baggrund, at der kan stå i den artikel i Information i dag, som også jeg har glædet mig over, at der er meget, der tyder på, at Sovjet nu må give op på en række områder. Man kan ikke følge med, man har ikke den tekniske viden, der skal til. Jeg fryder mig over det, naturligvis gør jeg da det, for jeg står på den anden side. Jeg står dér, hvor vores interesser ligger; det lægger jeg da ikke skjul på. Og situationen er den, at Sovjet nu er kommet i klemme. Det kom man allerede, da der efter dobbeltbeslutningen blev truet med opstilling af raketter i Vesteuropa. Da kom Sovjet i klemme, man talte ikke om andet, man råbte og skreg og agiterede i den udenlandske radio fra Sovjet for at opmuntre folk i Vesteuropa til at støtte Sovjet. Og jeg skal love for, at man fik støtte, ikke mindst fra det danske folketing, men det nyttede da